

И този денъ битката, която горещо се желасше и отъ дветѣ страни — пакъ не можа да стане.

6.

Изгрѣ най-хубавиятъ лѣтень день, който човѣкъ би могълъ да си представи. Ясно и чисто отъ край до край се синѣше южното небе, сякашъ покровъ отъ свѣтълъ атлазъ. Дорде стигаха очи се простираше равнината на Загоре, гладка като тепсия, безъ ни едно хълмче, безъ ни една долчинка. Въ радостень унесъ се издигаше пѣстрото цвърчене на птицитѣ, тѣй ведро и спокойно бѣ всичко наоколо, сякашъ само за пѣсенъ и мирень трудъ бѣ създаденъ този Божи день.

Сякашъ отъ дветѣ страни на зеленитѣ храсталаци не се дебнѣха въ смъртна умраза две войски, решени да победятъ или да умратъ.

Още презъ ношъта императоръ Анри обмисли и възложи за изпълнение новия си планъ. Избрани бѣха Пиеръ дьо Брасио и Никола дьо Майи да водятъ отрядитѣ, които първи трѣбва да нападнатъ. Следъ тѣхъ идѣше редъ на Милонъ дьо Брабанъ, а подире имъ следваха войскитѣ на Гийомъ дьо Першоа и Лиенардъ дьо Мелезъмъ. Жофруа дьо Вилхардуенъ трѣбваше да води единъ отрядъ, който да намѣри врага и да остане наблизе скритъ и дебнещъ, споредъ навика на самитѣ българи.

Защото Анри знаеше, че е лесно да предизвика българитѣ на бой, но мѣчно е да ги задържи въ равнинитѣ. При първото разколебаване, тѣ изчезваха въ бѣсенъ галопъ къмъ непристъпнитѣ си планини.

Задачата на Вилхардуенъ бѣ тъкмо да ги пресрещне и загради по пѣтя на бѣгството имъ къмъ Хемската планина.

Така, че вмѣсто българитѣ да ги изненадатъ съ внезапното си връщане и обграждане, самитѣ тѣ да бждатъ изненадани отъ латинитѣ.

Вечеръта, преди да си легнатъ за кратка почивка, единъ отъ капеланитѣ на армията, на име Филипъ, държа мѣдро и насърдително слово на войскитѣ.

Когато слънцето се издигна високо надъ небосклона, Анри построи и нареди войската си, като опредѣли на всѣки